

PRACA Z DZIEĆMI I MŁODZIEŻĄ

LEKCJE O DZIECIACH I MŁODZIEŻY

LEKCJE 1-6

wyłoszone przez Toma Goetza
w Londynie, w marcu 2009 r.

WARSZAWA
25-26 WRZEŚNIA 2009 R.

Lekcja pierwsza

Znać wiek, w którym żyjemy oraz mieć świadomość tego, jak ważna jest praca z młodzieżą dla przyszłości Pańskiego odzyskiwania

Wersety biblijne: Obj 22,12.20; por. Mt 24,37-30;
2 Tm 3,15; 1,5; 2,2.

- I. **Wszyscy powinniśmy znać wiek w którym żyjemy, objawienie, jakie przekazuje obecnie Bóg, wiedzieć, gdzie powinniśmy się znajdować, co powinniśmy robić i w jaki przepływ wejść; czasu zostało niewiele, a dzień przyjścia Pana jest bliski – Obj 22,12.20; por. Mt 24,37-39; 2Tm 3,1-3.**
- II. **Nie możemy dłużej pracować tak jak to robiliśmy w przeszłości; w przeszłości zaniedbywaliśmy pracę z dziećmi i młodzieżą a wysoko ceniliśmy działania ogólne – Łk 18,16-17:**
 - A. „Muszą wam się otworzyć oczy. Nie dajcie się pochłonać zbyt wielu czynnościom. Powinniście zająć się dziećmi, gimnazjalistami i młodzieżą. Powinniście również popracować nad dziećmi aż do momentu kiedy każdego tygodnia co najmniej dziesięć tysięcy dzieci zostanie objętych naszym nauczaniem. Dzieci, które obecnie mają po sześć lub siedem lat za dziesięć lat będą w szkole średniej. Jeśli zechcecie to uczynić z pewnością powiedzie się wam (odniesiecie sukces)” (*The Ultimate Significance of the Golden Lampstands*, s.55).
 - B. Żadna rodzina nie (zaniedbuje) ignoruje swoich dzieci; opieka nad nimi, wychowanie ich i wykształcenie są najważniejszą sprawą rodziny, dlatego też musimy usługiwać wielu dzieciom należącym do Bożej rodziny – 2 Tm 3,15; 1,5.
 - C. We wszystkich kościołach powinna odbywać się praca z dziećmi. Jeśli się nimi zajmiemy, jeśli będziemy z nimi pracować to wszystkie one staną się naszymi braćmi i siostrami po sześciu czy siedmiu latach.
 - D. Nasza praca dla Pana powinna mieć długofalową perspektywę a zysk będzie niezmierny. Dlatego też błagam starszych i współpracowników aby propagowali pracę z dziećmi, by wprowadzali wszystkie siostry w tą pracę, wybrać i szkolić młode siostry by były nauczycielkami.

- E. Pan przygotował dla nas takie środowisko i byłoby niemądre z naszej strony nie wykorzystać tej sposobności. Powinniśmy skorzystać z tej sposobności aby zdobyć więcej dzieci i młodzieży tak aby przygotować osoby użyteczne w pańskiej służbie:
1. Pomimo całego wysiłku jaki wkładamy w głoszenie ewangelii może nie będziemy w stanie przy-prowadzić do Pana tak wiele osób w ciągu roku. Jeśli będziemy pielęgnować nasze dzieci to za sześć czy siedem lat staną się one naszymi braćmi i siostrami.
 2. Jeśli zechcemy (jeśli jesteśmy gotowi) wiernie się trudzić nad tym, wówczas dzieci, które teraz mają pięć lub sześć lat, kiedy będą jedenasto czy dwunastolatkami zostaną zbawione i ochrzczone. Jest to dużo efektywniejszy sposób na uzyskanie przyrostu niż głoszenie ewangelii. Co więcej, osoby zdobyte w taki sposób będą miały dużo solidniejszą podstawę – 1 Tm 6,19.

III. Musimy pozwolić aby Bóg otworzył nam oczy i pokazał jak drogocenni i ważni są młodzi ludzie w Jego rękę:

- A. Wkładanie serca w to co robimy jest najważniejszą rzeczą:
1. Jeśli chcecie wykonywać ta pracę musicie lubić młodych ludzi, musi wam na nich zależeć i musicie być zainteresowani ich sprawami. To jest minimalny „kapitał” wymagany do pracy z młodzieżą.
 2. Jeśli nie jesteście zainteresowani młodzieżą, nie macie dla niej serca a pracujecie z nią z niechęcią to jest to praca na marne.
 3. Niektórzy bracia i siostry robią to z własnego upodobania ale trzeba tu powiedzieć, że taki motyw to za mało.
- B. Kiedy zobaczymy jak ważna i cenna jest jakaś sprawa to samorzutnie wkładamy w to swoje serce.

IV. Przyszłość dzieła Pańskiego zależy całkowicie od młodzieży:

- A. Jeśli uważnie czytamy Biblię odkryjemy, że niełatwo jest znaleźć przykład pokazujący, że Bóg powołał stara osobę do wykonania czegoś nowego albo czegoś, co było bardzo brzemienne w skutkach.
1. Można powiedzieć, że praktycznie kim Bóg posłużył się do rozpoczęcia czegoś nowego lub każdy wybrany przez Boga do zmiany wieku był młoda osobą.

2. Niemal każde dzieło, do którego Bóg powoływał młode osoby było dziełem zmiany wieku. Do wykonania zadań, które miały ogromne następstwa Bóg zawsze powoływał młodych ludzi.
- B. Odpowiedzialność za użyteczność w Pańskich rękach, za rozprzestrzenianie się Pańskiego królestwa i rozpowszechnianie dzieła Pana bez sprzecznie spoczywa na barkach młodych ludzi.
- C. Jeśli Pan opóźni swe przyjście o pięć, dziesięć, piętnaście czy dwadzieścia lat i zechce czegoś dokonać wówczas posłannictwo to będzie musiało zostać powierzone młodzieży – Mt 24,14; 28,19-20.
1. Jednakże dzisiejsza sytuacja (dzisiejszy stan) taki jak „zieleność żniwa” (niedojrzałość), spustoszenie kościoła, niewielka liczba zwyczajców mówią nam, że Pan nie może przyjść wkrótce.
 2. W obliczu takiej sytuacji, wierzymy, że może wciąż jest (zostało) sporo czasu podczas którego, Pan chce czegoś dokonać na ziemi.
 3. Za dwadzieścia lat użyteczne dla Pana będą osoby, które dziś są dwudziestolatkami bądź młodszy:
 - a. Jeśli nie będzie grupy młodych, zbawionych ludzi, którzy dzisiaj otrzymają duchową pomoc, jakże mogliby zdobyć doświadczenie i jak mógłby Pan użyć ich w przyszłości?
 - b. Jeśli dzisiaj nie będzie młodych ludzi, których Pan zdobył kiedy my odejdziemy nie pozostanie po nas żaden następca i pojawi się luka.
 4. Jeśli Pan zdobędzie młodych braci i młode siostry, my zaś będziemy w stanie przekazać im całkowicie pozytywne prowadzenie, a nie nakładać na nich błędne ograniczenia, wówczas nie trzeba będzie czekać aż Pan nas zabierze – młodzież może stać się użyteczna w rękach Pana nawet dzisiaj.
- D. Przyszłość i użyteczność dzieła bez wątplenia zależy od młodych ludzi. Mając na względzie przyszłość dzieła, powinniśmy przywiązywać szczególną wagę do młodszego pokolenia.

Lekcja druga

Wychowanie kolejnego pokolenia na „nasiona ewangelii”

Wersety biblijne: Rz 10,10; Mt 10,32-33; J 9,22; 12,42-43;
Łk 9,26; Rz 1,14-16; Ef 4,12-16.

I. W przeszłości nasza praca skupiała się na ludziach z okolicy, nie przywiązywaliśmy zbytnej wagi do pracy z młodzieżą. W dzisiejszych czasach ludzie związani z edukacją i biznesem koncentrują cały swój wysiłek na młodzieży, skupiają się na kolejnym pokoleniu; kościoły powinny czynić to samo – Mt 13,33:

A. Załóżmy, że kościół objąłby dzieci spotkaniami dziecięcymi i poświęcił sześć lat na ich duchowe wykształcenie; po sześciu latach wszystkie te dzieci byłyby młodymi świętymi:

1. Bez głoszenia ewangelii na zewnątrz w ciągu sześciu lat moglibyśmy mieć wielu młodych świętych; to skuteczniejsze niż głoszenie ewangelii.
2. Kiedy te dzieci zostaną ochrzczone, zaczną gimnazjum i będą nasionami ewangelii w swoich szkołach; możemy dzięki nim głosić ewangelię i zbawiać uczniów w gimnazjach, do których chodzą.
3. Otoczeni naszą opieką – święci ci staną się nasionami ewangelii w szkołach średnich; głoszona przez nich ewangelia przyprowadzi uczniów do zbawienia i ich wychowa.
4. Gdy zakończą szkołę średnią i pójdą na studia – znów staną się nasionami ewangelii; w ten sposób osiągniemy nieustanny przyrost; będzie to szczególnie cenne dzieło.

B. W kościołach jest wielu młodych ludzi i wiele dzieci; nasi bracia i siostry uczą się w wielu szkołach średnich i na wielu uniwersytetach:

1. Pan przygotował nam takie warunki; bylibyśmy głupcami nie korzystając z tej sposobności.
2. Skorzystajmy z tej sposobności, by zyskać więcej dzieci i młodzieży, tak byśmy mogli wychować użytecznych ludzi, którzy będą służyć Panu.

II. Dzieło ewangelii prowadzone wśród studentów posiada pięć wyróżniających się cech – Rz 1,14-16:

- A. Po pierwsze, młodzieży łatwiej jest przyjąć ewangelię; ewangelia odkrywa przed ludźmi nowe rzeczy, ale w miarę dojrzenia trudniej jest przyjmować nowe rzeczy; młodzieży łatwiej jest przyjąć ewangelię, ponieważ nie są one tak zaabsorbowane sprawami świata.
- B. Po drugie, ewangelia wywiera większy wpływ na młodych ludzi; ruchy polityczne, naukowe czy ideologiczne niemal zawsze rozpoczynają się od młodych ludzi, ponieważ łatwiej jest wyrzucić na nich trwałe wpływy.
- C. Po trzecie, młodym ludziom łatwiej jest rozprzestrzeniać ewangelię; kiedy młody student zostanie pozyskany dla ewangelii, łatwo może ona rozprzestrzeniać się wśród innych studentów:
 - 1. Trudniej jest szerzyć ewangelię w innych warstwach społecznych, gdyż należący do nich ludzie nie są tak skupieni w jednym miejscu.
 - 2. Tymczasem studenci zawsze tworzą grupy i są razem na zajęciach; kiedy jeden z nich przyjmie ewangelię, łatwo jest szerzyć ją wśród studentów na całej uczelni.
- D. Po czwarte, system szkolnictwa kładzie doskonały fundament dla ewangelii; nietrudno jest głosić ewangelię ludziom wykształconym i łatwo jest im ją przyjąć.
- E. Po piątą, system edukacyjny wspomaga głoszenie ewangelii; obowiązek szkolny ułatwia szerzenie ewangelii we wszystkich warstwach społecznych.

III. Powinniśmy wprowadzać nowych wierzących i młodzież w głoszenie ewangelii natychmiast po tym, jak zostaną zbawieni – Rz 10,10:

- A. W chwili, gdy ktoś uwierzy w Pana, powinien wyznać Pana przed ludźmi; jeśli ktoś nie ma sposobności, by mówić, gdy jest młody, prawdopodobnie nie będzie mógł tego zrobić, gdy dorośnie.
- B. Biblia mocno podkreśla potrzebę wyznania ustami po uwierzeniu w swoim sercu – w. 10:
 - 1. „Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia”; to coś, co odbywa się wobec Boga.

2. „Ustami wyznaje się ku zbawieniu”; mowa tu o zbawieniu w obliczu człowieka.
- C. Jeśli nie wyznajemy ustami, jeśli jesteśmy chrześcijanami w ukryciu, doświadczymy daleko większych trudności niż ludzie, którzy otwarcie przyznają, że są chrześcijanami; dosięgające nas pokusy będą dużo większe niż te, które dotyczą ludzi otwarcie wyznających Pana.
- D. Kolejnym poważnym problemem ludzi, którzy nie wyznają Pana przed ludźmi, jest zabrudzenie ich sumienia poprzez to, iż udają i solidaryzują się z przeciwnikami Pana – Mt 10,32-33; J 9,22; 12,42.

III. Powinniśmy doskonalić i szkolić młodych ludzi; kiedy zostaną pobudzeni, powinniśmy nie tylko pomóc im wzrastać, ale też doskonalić ich i szkolić – Ef 4,12-16:

- A. Musimy szukać Pańskiego prowadzenia; usilnie prosimy Pana nie tylko o to, by przygotował większe miejsce na szkolenie, ale także o to, by prowadził nas co do sposobu jego realizacji:
1. Musimy głosić ewangelię, by zbawić wielu ludzi, prowadzić młodzież i dzieci i wydać użyteczne osoby; z grupy młodych ludzi musimy wyłonić użyteczny materiał.
 2. W pewnym momencie będą oni gotowi do tego, by Pan ich użył, a innych Pan będzie mógł posłać do wykonywania dzieła szerzenia.
 3. Począwszy od tego roku w czasie wakacji prowadzone będzie szkolenie dla gimnazjalistów; powinno ono trwać co najmniej dziesięć dni do dwóch tygodni, a brzemień to powinny nieść wszystkie kościoły.
 4. W trakcie pierwszej jego połowy szkoleni będą gimnazjaliści, zaś w trakcie drugiej połowy – licealiści.
- B. Po tych dwóch szkoleniach możemy pobudzić uczniów do udziału w ewangelizacji prowadzonej w sierpniu; kościoły mogą przeprowadzić taką ewangelizację wspólnie:
1. Uczniowie będą mieli okazję przejść praktyczne szkolenie; mogą być odpowiedzialni za zaproszenia, wprowadzanie ludzi do sali, przygotowanie poczęstunków, a nawet można powierzyć im składanie świadectw.

2. W zamian my możemy im pomóc, przygotowując mocne poselstwo ewangelizacyjne; w ten sposób możemy zdobyć wielu gimnazjalistów i licealistów.

Lekcja trzecia

Droga ustanowiona przez Boga to zdobywanie domostw

Wersety biblijne: Dz 2,39; Joz 24,15; Rdz 7,1; Wj 12,3; 2 Sm 6,11; Łk 19,9; Dz 16,31; 1 Kor 7,14; Ef 1,4-5.

- I. Mówiąc o postępowaniu zgodnie z drogą ustanowioną przez Boga i jej praktykowaniu w celu głoszenia ewangelii musimy pamiętać o komórce Bożego zbawienia; Boża obietnica zbawienia za komórkę uznaje domostwo a nie pojedynczą osobę:**
- A. Jeśli mówimy o życiu wiecznym, Biblia za komórkę obiera nie domostwo, lecz pojedynczą osobę; jeśli natomiast mowa jest o zbawieniu, zbawiane są całe domostwa.
 - B. Mamy nadzieję, że w przyszłości nie będziemy musieli zdobywać się na dodatkowy wysiłek, by doprowadzić dzieci, które rodzą się w kościele, do zbawienia i ratować ich od świata; bądźmy pewni tego, że dzieci, które urodziły się w naszych cielesnych rodzinach, narodziły się również na nowo i należą do naszej rodziny duchowej.
 - C. To, czy kościół uczyni krok naprzód w pokoleniu po nas następującym zależy od tego, czy przyprowadzimy własne dzieci do Pana; jeśli utracimy te, które nam się urodziły, kolejne pokolenie przestanie istnieć:
 - 1. Jeśli kolejne pokolenia tych, którzy urodzili się w kościele będą stać niewzruszenie oraz jeśli wzrośnie liczba osób, które przyjdą z zewnątrz, kościół będzie silny i wzrośnie liczebnie.
 - 2. Nigdy nie zradzajmy dziecka, by je potem utracić; dzieci, które nam się urodziły, muszą się narodzić na nowo.
 - D. Obecnie spotkania dla dzieci pełnią również rolę przyprowadzania wielu rodzin niewierzących; naszym celem nie są jedynie dzieci, chcemy dotrzeć przez nich do ich rodziców, braci i sióstr.
- II. Podstawowa zasada w Biblii brzmi: Bóg zbawia ludzi całym domostwami:**
- A. W Starym Testamencie:

1. Cały dom wszedł do arki – Rdz 7,1; 1 P 3,20.
2. Cały dom został obrzezany – Rdz 17,12-13.
3. Jeden baranek paschalny był przeznaczony dla jednego domostwa – Wj 12,3-7.
4. Ród kapłański wiązał się z domostwem – Lb 18,1.11.
5. Zbawienie domostwa nierządniczy Rachab – Joz 2,19; 6,17.
6. Błogosławieństwo spoczywało na domostwie – 2 Sm 6,11.
7. Cały dom ucztował – Pwt 12,7; 14,26.

B. W Nowym Testamencie:

1. Domostwo Zacheusza – Łk 19,9.
2. Domostwo arystokraty – J 4,53.
3. Domostwo Korneliusza – Dz 10,2; 11,14.
4. Domostwo Lidii – Dz 16,15.
5. Domostwo strażnika więziennego – Dz 18,8.
6. Obietnica Ducha złożona wam i waszym dzieciom – Dz 2,39.
7. Pokój domowi – Łk 10,5-6.
8. Domostwo Stefanasa – 1 Kor 1,16.
9. Domostwo Onezyfora – 2 Tm 4,19; 1,16.

III. W Biblii głowa rodziny niesie przed Bogiem szczególną odpowiedzialność przyprowadzenia całego domostwa do Pana i do służby Mu; głowa rodziny może decydować za całe domostwo – Joz 24,15:

- A. Ogłośmy z wiarą, że podjęliśmy decyzję, iż nasza rodzina będzie oddawać cześć Bogu i wierzyć w Pana; jeśli będziemy sprawować powierzoną nam władzę i pójdziemy jako pierwsi, nasze dzieci na to przystaną.
- B. Domostwo jest nasze i mamy prawo podjąć decyzję o tym czy dom ten będzie służyć Panu; jeśli zajmiemy takie stanowisko, wszyscy, którzy nam podlegają, przyjdą do Pana; nie obiorą oni innej drogi.

IV. Zbawienie domostwa to jedna z największych zasad, jaka obowiązuje w Biblii; jak tylko zostaniemy zbawieni, całe nasze domostwo powinno zostać zbawione; najpierw musimy się sami opowiedzieć twardo za Panem, potem w całym domostwie dokona się zmiana – 1 Kor 7,14:

- A. Osoby zaproszone na spotkanie kościoła przychodzą same; jeśli natomiast odwiedzamy ludzi w ich domach, dotrzemy do całego domostwa.
- B. Jedną z największych bolączek w protestantyzmie to lekceważenie młodszego pokolenia; młodszemu pokoleniu pozwala się na wybór własnej wiary.
- C. Możemy egoistycznie modlić się o zbawienie swoich dzieci; niedobrze jest nie modlić się o własne dzieci, lecz równie niedobrze jest, gdy jesteśmy całkowicie zaabsorbowani modlitwą za nich i podchodzimy do tego egoistycznie; probierzem dla nas jest zbawienie naszych dzieci i ich dobro duchowe – Prz 11,25.
- D. Powinniśmy wychowywać swoje dzieci zgodnie z Pańskim nauczaniem; to nasz obowiązek i powinniśmy się tym zajmować; ich zbawienie i szukanie przez nich Pana zależy od wiecznego wyboru Bożego i przeznaczenia – Ef 1,4-5.

Osoba, życie i odpowiedzialność rodziców

Wersety biblijne: 1 Tes 1,5; 2 Kor 6,1; J 1,12-13; 2 Kor 5,17;

1 J 3,2; Flp 1,19-21a; 3,10; Pwt 6,7; Ps 78,5-7; Jl 1,3; Dz

2,38-39; Ef 6,4; 2 Tm 1,5; 3,15; Ga 6,7-8.

I. Bóg zwraca większą uwagę na to, kim jesteśmy niż na to, co robimy lub co możemy zrobić; zależy Mu na tym, jaką jesteśmy osobą i jakie prowadzimy życie – 1 Tes 1,5:

A. W kościele najważniejsza jest osoba; sposobem jest osoba i dziełem Pańskim jest osoba; robisz to, kim jesteś – J 5,19; 6,57; Flp 1,19-26; Dz 20,18-35; Mt 7,17-18; 12,33-37.

B. Głowa rodziny zarządza nią za pomocą swojej osoby; to osoba zarządza rodziną, a nie jakaś metoda – 2 Kor 6,1 (przypis 1, RV):

1. Wiemy wszyscy, że aby coś zrobić, istnieje najpierw potrzeba osoby, która to robi; w dalszej kolejności pojawia się metoda; nie potrzebujemy dobrej metody zarządzania; przeciwnie, do zarządzania potrzebujemy dobrej osoby.
2. Gdy tylko angażujemy się w metody, zaczynamy stwarzać pozory; autentyczność oznacza konsekwencję wewnątrz i na zewnątrz.

II. Musimy zobaczyć, że jesteśmy Bóg-ludźmi, narodzonymi z Boga i należącymi do Bożego gatunku; oto początek życia Boga-człowieka – J 1,12-13; 1 J 3,2:

A. Zostaliśmy odrodzeni przez Boga Ducha i jesteśmy duchami – bogami (J 3,6b) należącymi do gatunku Bożego, którzy widzą i wchodzą do królestwa Bożego – J 1,12-13; 3,3.5-6; 1 J 3,9:

1. Poznanie i uświadomienie sobie tego, kim jesteśmy dokonuje w nas radykalnej zmiany – 2 Kor 5,17.
2. Jeśli uświadomimy sobie, że jako dzieci Boże jesteśmy Bogiem w życiu i w naturze, ulegniemy radykalnej zmianie; zmianie ulegnie też atmosfera i wszystko, co się z nami wiąże – J 1,12-13; 1 J 3,2.

3. Gdyby wszyscy współcześnie żyjący chrześcijanie uświadomili sobie, że są Bogiem w życiu i w naturze, cały świat byłby inny.
 4. Gdy myślimy o sobie jako o Bóg-ludziach, myśl ta, ta świadomość, dokonuje w nas radykalnej zmiany w tym, czego na co dzień doświadczamy.
- B. Musimy prowadzić życie Boga-człowieka w życiu małżeńskim; jeśli żonaty brat prowadziłby życie Boga-człowieka w małżeństwie, byłby prawdziwym Bogiem-człowiekiem, okazującym miłość swojej żonie; podobnie jeśli zamężna siostra prowadziłaby życie Boga-człowieka w małżeństwie, byłaby dobrą żoną – Flp 1,19-21a; 3,10:
1. „Czy żyjemy Chrystusa w domu z naszym mężem, żoną i dziećmi? Potrzebujemy prawdziwego ożywienia, w którym będziemy Bogiem-ludźmi, prowadzącymi życie ciągłego zapierania się siebie i pozostawania w ukrzyżowaniu, aby żyć Chrystusa dla wyrazu Boga” (*Life-study of 1 & 2 Chronicles*, s. 77).
 2. „Musimy uważać w każdym szczególe. Gdy rozmawiamy, na przykład, z małżonkiem, musimy rozmawiać według ducha. Musimy we wszystkim postępować według ducha (Rz 8,4). Musimy zostać ostrzeżeni i mieć się na baczności, że wszystko, co mówimy, wszystko, co robimy, wszystko, co wyrażamy, nasza postawa, nasz duch i nasze intencje muszą zostać oczyszczone przez życiodajnego, złożonego, wszechzawierającego Ducha” (s. 49).

III. Pomijając Księgę Przysłów, wydaje się, że Stary Testament nie podaje nam wiele nauczania na temat wychowywania dzieci, lecz istnieje kilka dobrych przykładów – Wj 12,3-7; Pwt 6,7-9.20-21; 11,18-21; Ps 78,5-7; J1 1,3:

- A. Adam i Ewa zostali zbawieni i przekazali słowo o zbawieniu następnemu pokoleniu; my również musimy podzielić się tym z własnymi dziećmi, opowiadając im smutną historię o upadku człowieka i ogłaszając im dobrą nowinę o Bożym zbawieniu.
- B. „Przez wiarę Abel złożył Bogu ofiarę cenniejszą”; skoro Abel posiadał taką wiarę, ćwiczył ją i zgodnie z nią złożył Bogu

ofiarę, musiał słyszeć od swoich rodziców głoszenie radosnej wieści – Hbr 11,4.

- C. Noe odziedziczył wszystkie pobożne sposoby swoich przodków: od Adama – sposób zbawienia, od Abla – sposób składania ofiar, od Enosza – sposób wzywania imienia Pańskiego, a także od Henocha – sposób chodzenia z Bogiem.
- D. Z wyjątkiem Jozuego i Kaleba, ci, którzy nadawali się i byli gotowi do wzięcia w posiadanie pięknej ziemi, byli ludźmi młodszymi, stanowili drugie pokolenie – Pwt 1,35-36; 11,2-7; Lb 14,29-31:
 - 1. Drugie pokolenie nie przeszło tyle, co pierwsze, lecz otrzymało korzyści płynące z tego, czego doświadczyło pierwsze pokolenie.
 - 2. To, czego doświadczyli starsi, było bardzo skuteczne w kształtowaniu młodszych; Bóg mógł zatem przygotować z drugiego pokolenia ponad sześćset tysięcy mężów posiadających bogate dziedzictwo i dobrą przeszłość, którzy nadawali się do tego, by stać się armią, która walczyła o Boże królestwo.
 - 3. Ta sama zasada odnosi się dziś do nas w Pańskim odzyskiwaniu; to, czego doświadczyli starsi, jest przekazywane młodszym i będzie bardzo skuteczne w kształtowaniu ich i przygotowaniu do walki wraz z Bogiem i dla Boga.

IV. Nowy Testament poświęca wiele uwagi naukom dla rodziców i nie aż tak wiele miejsca naukom na temat tego, jak mają postępować dzieci; zarówno List do Efezjan 6, jak i List do Kolosan 3 kładą większy nacisk na rodziców niż na dzieci – Dz 2,38-39; Ef 6,4; Kol 3,21; 2 Tm 1,5; 3,15:

- A. Jeśli spróbujemy streścić słowa w Biblii dotyczące wychowywania dzieci, główną rzeczą, którą powinni robić rodzice, jest to, by kształcić swoje dzieci w nauce i napominaniu Pańskim i nie pobudzać ich do gniewu czy też ich nie zniechęcać; oznacza to, że rodzice muszą sprawować samokontrolę i nie mogą w żaden sposób pozwolić sobie na rozluźnienie – Ef 6,4; 1 Tes 2,7.
- B. Wiara Tymoteusza zamieszkała najpierw w jego babce Lois i w jego matce Eunice i została przekazana jemu – 2 Tm 1,5; 3,15; Ef 6,4.

- C. Poetycki hymn pochwalny Marii składa się z wielu cytatów ze Starego Testamentu, co pokazuje, że Pan Jezus wzrastał w rodzinie, która była napełniona poznaniem i miłością do świętego Słowa Boga.
- V. Musimy sobie uświadomić, że życie chrześcijańskie to życie siania; wszystko, co robimy, stanowi swego rodzaju sianie, czy to dla ciała, czy to dla Ducha; gdziekolwiek jesteśmy i cokolwiek robimy, siejemy nasiona – Ga 6,7-8:**
- A. Wszystko, co mówimy do naszych dzieci i co z nimi robimy, stanowi nasienie, które się w nich zasiewa.
 - B. W życiu kościoła nieustannie siejemy małe nasiona; uważnie siał to czuwać w odniesieniu do tego, jak żyjemy.
 - C. Musimy prowadzić swoje dzieci do poznania Pana; żadna rodzina nie może dalej funkcjonować bez modlitwy i czytania Słowa, zwłaszcza rodziny, które posiadają dzieci.

Lekcja piąta

Uświęcanie się ze względu na dzieci

Wersety biblijne: J 17,19; Ef 5,26-27; Lb 6,3-4; 1 P 1,2;

1 Tes 5,23; Rz 13,14; Sdz 13,12-14.

I. Choć Syn jest w samym sobie całkowicie święty, gdy żył na ziemi nadal uświęcał się w swoim sposobie postępowania, po to, by dać swoim uczniom przykład uświęcenia – J 17,19; Ef 5,26:

- A. Było wiele rzeczy, które Pan mógł uczynić i które nie byłyby wbrew Jego świętości; niemniej jednak, powstrzymywał się przed uczynieniem ich z powodu słabości uczniów – J 17,19.
- B. Słabość uczniów kierowała Panem w wielu sprawach i ograniczała jego wolność; Pan mógł uczynić wiele rzeczy, ale nie uczynił ich, ponieważ nie chciał, by uczniowie źle coś zrozumieli lub zgorszyli się.
- C. Żebyśmy byli uświęceni, musimy najpierw zostać oddzieleni dla Boga pozycyjnje:

- 1. Ze względu na nasze rodziny, sąsiadów, kolegów i przyjaciół, musimy być oddzieleni; jednak wielu chrześcijan, pomimo, że są zbawieni, nie jest oddzielonych.
- 2. Kiedy ktoś zostaje zbawiony, powinien również zostać oddzielony; to dlatego wierzący nazywany jest świętym; być świętym to być oddzielonym dla Boga.

II. Ci, którzy mają dzieci, powinni uświęcać się ze względu na nie; oznacza to, że ze względu na nasze dzieci powinniśmy się powstrzymać przed robieniem wielu rzeczy, które moglibyśmy zrobić – J 17,17; Lb 6,1-12:

- A. Nie macie pojęcia, jak wielu silnych wierzących zostałyby wzbudzonych w drugim pokoleniu, gdyby wszyscy rodzice tego pokolenia byli dobrymi rodzicami; przyszłość kościoła zależy od rodziców.
- B. Nazirejczyk miał powstrzymać się od wina i wszystkiego, co wiązało się z jego źródłem, co oznacza, że musimy powstrzymać się od wszelkiego rodzaju ziemskich radości i przyjemności, które prowadzą do pożądlivości i lubieżnych myśli – Lb 6,3; por. Sdz 13,2-20; Ps 104,15; Koh 10,19; 2 Tm 2,22; 3,1-5.

- C. Musimy zobaczyć, że to Bóg powierzył nam dzieci; musimy więc ustalić dla siebie standard moralności, postępowania i wszystkich moralnych ocen, odnośnie tego, co jest właściwe, a co niewłaściwe; musimy ustalić wysoki standard tego, co jest najlepsze, jak również ustalić dla siebie standard w sprawach duchowych:
1. Dziecko może zapamiętać lub zapomnieć to, co mu mówisz, ale to, co widzi z pewnością pozostanie w nim na zawsze; rozwija ono własne poczucie na podstawie twojej oceny, rozwija własny system wartości również opierając się na tobie.
 2. Musisz uświęcać swoje słowa; kiedy twoje dzieci mówią, również powinny uświęcać swoje słowa i używać ich właściwie; kiedy zdarzy ci się powiedzieć coś niewłaściwego, musisz przyznać się do swojego błędu; w ten sposób nauczysz dzieci uświęcać swoje słowa – 1 Tm 4,12.
- D. Musimy uświadomić sobie, że rodzice muszą nad sobą panować, poświęcając własną swobodę; Bóg powierzył w nasze ręce ludzkie ciało wraz z duszą; jeżeli nie będziemy nad sobą panować i nie zrezygnujemy z naszej swobody, trudno nam będzie odpowiedzieć przed naszym Bogiem w przyszłości.
- E. Musimy zobaczyć, że abyśmy mogli prawdziwie przyprowadzić dzieci do Pana, sami musimy być osobą, która chodzi z Bogiem; nie uda nam się wysłać dzieci do Pana tylko poprzez wskazywanie palcem na niebiosy; to my musimy iść przed nimi:
1. Po tym, gdy Henoch zrodził Metuzelacha, Biblia mówi, że chodził on z Bogiem; gdy spoczęło na nim brzemię troski o rodzinę, poczuł, że była to za duża odpowiedzialność i że nie poradzi sobie z nią sam; zaczął więc chodzić z Bogiem – Rdz 5,21-22.
 2. Kiedy Samson był jeszcze w łonie matki, został poświęcony do Nazireatu; Samson był Nazirejczykiem od chwili poświęcenia w łonie matki poprzez całe swoje życie – Sdz 13.
 3. Anna modliła się w desperacji, głównie nie ze względu na siebie, ale ze względu na Boga; obiecała Bogu, że jeżeli da

jej potomka płci męskiej, odda go Mu poprzez przysięgę Nazireatu – 1 Sm 1.

4. Dzieci Lota były skażone z powodu zamieszkiwania w zepsutym mieście; zostały skażone przez mieszkanie w zepsutym mieście; my żyjemy w złym wieku i potrzebujemy przed nim ochrony; nasza rodzina i nasze dzieci muszą być chronione – Rdz 19.

F. Musimy chronić i zachowywać nasze naczynie czystym, uświęcając je przed Bogiem; musi być ono święte, oddzielone i przesycone Bogiem, a także utrzymane w czci przed człowiekiem – 1 Tes 4,4.

III. Zgodnie z zarówno Starym Testamentem jak i Nowym Testamentem, pierwszą rzeczą, jaką musimy wyeliminować z naszego życia ze względu na Boże mieszkanie, są bożki:

A. Jakub również nakazał wszystkim, by oczyścili się; musimy nie tylko odrzucić obcych bogów, ale również oczyścić całą naszą istotę; cała nasza istota, sposób życia i jego wyraz muszą się zmienić – Rdz 35,2; 2 Kor 7,1.

B. Dodatkowo, oprócz odrzucenia obcych bogów i oczyszczenia się, zmienili oni swoje szaty; według Biblii zmiana szat oznacza zmianę sposobu życia – Rdz 35,2.

C. Materiałem użytym do wykonania złotego cielca w Księdze Wyjścia 32 było złoto z kolczyków należących do dzieci Izraela; zapis ten pokazuje jasno, że upiększanie się prowadzi do bałwochwalstwa – Wj 32,1-3.

Lekcja szósta

Przykłady troszczenia się o dzieci i młodzież zgodnie z Bożą ekonomią

Wersety biblijne: 1 Tes 1,5-8; 2,1-20; 2 Tes 3,7.9; 1 P 5,2-3.

I. Troszczyć się to inaczej wychowywać, opiekować się, karmić i pielęgnować, doskonalić, pobudzać do wzrostu i rozwoju; troszczyć się o dzieci i młodzież to pobudzać ich do wzrostu i rozwoju oraz podtrzymywać ten wzrost i rozwój:

- A. Paweł przyrównuje apostołów zarówno do troskliwej matki, jak i do napominającego ojca; traktowali oni wierzących, jak dzieci oddane pod ich troskliwą opiekę; tak jak rodzice troszczą się o swoje dzieci, pielęgnując ich wzrost, tak też apostołowie dbali o nowych wierzących.
- B. Pierwszy List do Tesaloniczan to słowo do początkujących, do nowych wierzących; ci, którzy pracują z młodzieżą lub z nowymi wierzącymi mogą otrzymać z tej księgi zarówno wskazówki, jak również pewien schemat do naśladowania.

II. Paweł troszczył się o młodych wierzących głównie przedstawiając im przykład życia, wzór właściwego postępowania; wzorem tym w istocie był sam Paweł – 1 Tes 1,5; 2,10; 2 Tes 3,7-9:

- A. „Apostołowie nie tylko głosili ewangelię, ale także żyli zgodnie z nią; ich usługiwanie ewangelią odbywało się nie tylko za pośrednictwem słowa, ale także za pomocą życia, które objawiało moc Boga, życie w Duchu Świętym oraz w pewności wiary”. (Life-study of 1 Thessalonians, s.12) – 1 Tes 1,5.
- B. Apostoł Paweł nieustannie podkreślał to, w jaki sposób apostołowie przyszli do wierzących; to pokazuje, że ich sposób życia odgrywał ogromną rolę w przekazywaniu ewangelii nowonawróconym – w. 5, 9; 2,1:
 - 1. Apostołowie zmagali się z przeciwnościami i wypowiadali ewangelię do Tesaloniczan z odwagą w Bogu – w. 2.
 - 2. Apostołowie byli wolni od oszustwa, nieczystej pobudki i podstępów – w. 3.
 - 3. Apostołowie zostali w pierw poddani sprawdzianowi przez Boga i przez niego zaaprobowani, potem powierzył

im On ewangelię; dlatego ich przemawianie, głoszenie Ewangelii, nie pochodziło od nich samych i nie służyło przypodobaniu się ludziom, ale pochodziło od Boga i usłużyło Jego upodobaniu – w. 4; Ps 139,23-24.

4. Apostołowie nigdy nie posługiwali się pochlebstwem w mowie, ani też nie kierowali się chciwością – 1 Tes 2,5.
5. Apostołowie nie szukali ludzkiej chwały – 1 Tes 2,6a:
 - a. Szukanie ludzkiej chwały stanowi prawdziwą pokusę dla każdego pracownika chrześcijańskiego; kwestia ta pochłonęła i zepsuła wielu – por. 1 Sm 15,12.
 - b. Lucyfer stał się Bożym przeciwnikiem, Szatanem, ponieważ szukał chwały; każdy, kto szuka ludzkiej chwały jest naśladowcą Szatana – Ez 28,13-17; Iz 14,12-15; Mt 4,8-10.
 - c. To, w jakim stopniu Pan nas użyje i jak długo będzie trwała nasza użyteczność, zależy od tego, czy będziemy szukali ludzkiej chwały – por. J 7,17-18; 5,39-44; 12,43; 2 Kor 4,5.
6. Apostołowie nie zachowywali się wyniośle z powodu tego, że byli apostołami Chrystusa – 1 Tes 2,7a.
7. Apostołowie pielęgnowali wierzących i tęsknili za nimi, jak troskliwa matka, która pielęgnuje i tęskni za własnymi dziećmi – 1 Tes 2,7-8. por. 17; Gal 4,19; Iz 49,14-15; 66,12-13.
8. Apostołowie przekazali Tesaloniczanom nie tylko ewangelię Bożą; przekazali im również własne dusze – 1 Tes 2,8; 2 Kor 12,15.
9. Apostołowie uważali siebie za ojców napominając wierzących by postępowali w sposób godny Boga, w sposób, który umożliwi im wejście do królestwa Bożego i doprowadzi ich do Bożej chwały – 1 Tes 2,11-12.

III. Troszczenie się, pasienie ludzi, pielęgnowanie i karmienie ich, to przekazanie im właściwego wzoru do naśladowania; Paweł karmił swoje duchowe dzieci swym życiem Chrystusa – 1 Tes 2,1-12; 2 Kor 1,23–2,14; 11,28-29; 1 Kor 9,22; Dz 20,28:

- A. Rodzice są wzorem do naśladowania, przykładem dla swoich dzieci; jacy są rodzice, takie będą również dzieci; naśladowanie wiąże się ze wzrostem; dzieci rosną przez naśladowanie swoich rodziców.

- B. Przekazywanie wielu nauk nowym wierzącym i młodemu pokoleniu nie jest właściwym sposobem opiekowania się nimi; właściwa troska polega na byciu wzorem; dając im przykład nawadniamy ich, zaopatrujemy, karmimy i pielęgnujemy.
 - C. Źródłem nauczania apostołów był Bóg, nie oni sami; za każdym razem, gdy głosimy ewangelię lub nauczamy, musimy wywierać na innych wrażenie tym, że to, co mówimy nie jest słowem ludzkim, ale prawdziwie słowem Bożym – 2,13; Hbr 4,12.
 - D. Kościół w Tesalonice naśladował kościoły w Judei – 1 Tes 2,14:
 - 1. Wiadomości o kościołach w Judei dotarły do wierzących w Tesalonice; musieli oni słyszeć o kościołach i świętych i wiadomości te pobudzały wzrost wierzących Tesaloniczan.
 - 2. Jeszcze raz widzimy tu, że nic nie jest w stanie tak zachęcić kościoła lub świętego, jak prawdziwa historia dotycząca innych świętych lub kościołów.
 - E. Częścią troski Pawła o świętych było również słowo zaszczerpienia; w troskę włączone jest nawet zaszczerpienie; Paweł zaszczerpiał wierzących przeciwko możliwemu pojawieniu się przeciwników, Żydów – w. 15.
 - F. Paweł porównywał rozłąkę ze świętymi do bolesnej straty kogoś bliskiego, straty, z powodu której on i jego towarzysze cierpieli, a która wynikała z oddzielenia od wierzących i która spowodowała tęsknotę za nimi; słowo to pokazuje, że apostołowie traktowali nowonawróconych, jako osoby cenne i drogie im – w. 15-17.
- IV. Ci, którzy współpracują z Panem troszcząc się o wierzących, by postępowali w sposób godny Boga, otrzymają nagrodę; nagrodą tą będą wierzący, o których się troszczyliśmy; staną się oni naszą koroną, chwałą i radością – 1 Tes 2,19-20; 1 P 5,3-4:**
- A. Ponieważ apostołowie okazali tak wielką troskę o nowych wierzących, ostatecznie otrzymają oni nagrodę od Pana.
 - B. Werset 20 pokazuje, że ponieważ apostołowie byli dla wierzących matką troskliwie opiekującą się nimi i napominającym ojcem, wierzący ci, będąc ich dziećmi, stali się ich chwałą

i radością; poza nimi apostołowie nie mieli żadnej innej nadziei, chwały czy powodu do chluby – 1 Tes 2,19-20.

C. „A gdy objawi się Arcypasterz, otrzymacie niewiedzącą koronę chwały” – 1 P 5,4; por. Mt 24,45-47.

